

“Jo tenc un cinema”: defensar les sales des de la ciutadania

Publicat per [Interacció](#) [1] el 28/06/2013 - 13:10 | Última modificació: 07/05/2026 - 13:47

Mirada des d'avui, la campanya conserva interès perquè anticipa debats que després han esdevingut centrals en les polítiques culturals locals: la gestió comunitària d'equipaments, la cultura com a infraestructura relacional i la necessitat de construir implicació ciutadana més enllà de la lògica de públics. El cinema ja no apareix només com una pantalla. Apareix com un espai que només continua existint si hi ha gent disposada a sentir-lo com a propi. (n. de l'e., 2026)

El tancament dels cinemes Renoir de Palma ha generat una de les reaccions ciutadanes més singulars dels darrers anys en l'àmbit cultural. Lluny d'assumir la desaparició de les sales com una conseqüència inevitable de la crisi del sector audiovisual, un grup de ciutadans ha impulsat el projecte CineCiutat amb la voluntat de recuperar els cinemes i gestionar-los cooperativament. La campanya *Jo tenc un cinema* forma part d'aquest procés i s'ha convertit en un dels seus principals instruments de mobilització pública.

La proposta és significativa perquè desplaça la manera habitual d'entendre els equipaments culturals. El lema “Jo tenc un cinema” introdueix una idea poc freqüent en la comunicació cultural institucional: el cinema no apareix com un servei extern ni com una infraestructura gestionada a distància, sinó com una responsabilitat compartida entre ciutadans.

Les diferents peces audiovisuals de la campanya treballen precisament aquesta idea. Ho fan des de situacions quotidianes i des d'una estètica deliberadament propera, sense grans artificis publicitaris. El missatge és clar: una sala de cinema no és només un negoci o un lloc de consum cultural. És també un espai de relació, de trobada i de construcció d'experiència col·lectiva.

La iniciativa apareix en un context especialment delicat per a moltes sales independents. La digitalització del sistema de projecció, la concentració empresarial i els canvis en els hàbits de consum audiovisual estan transformant profundament el sector. Molts cinemes de proximitat tenen dificultats per adaptar-se a les noves exigències tecnològiques i econòmiques. En aquest escenari, la desaparició de sales sembla presentar-se sovint com un procés inevitable.

Però CineCiutat planteja una altra lectura. El debat no és només si determinats cinemes són rendibles. El debat és també quin tipus d'espais culturals volen conservar les ciutats i quin paper poden tenir els ciutadans en la seva continuïtat.

Això és probablement el que explica la repercussió de la campanya. *Jo tenc un cinema* connecta amb una percepció cada vegada més estesa: la sensació que alguns espais culturals desapareixen mentre les formes de consum audiovisual es fan més individuals i domèstiques. Davant d'això, la campanya defensa el valor de l'experiència compartida i la possibilitat d'implicar la ciutadania en la gestió cultural més enllà del paper de simple públic.

El cas de [CineCiutat](#) [2] obre així preguntes que van més enllà del cinema. Pot la cultura sostenir-se parcialment des de models cooperatius o comunitaris? Quin marge existeix per a formes de gestió cultural impulsades des de la ciutadania? I fins a quin punt els equipaments culturals poden continuar funcionant com a espais de cohesió urbana en un context de transformació accelerada del consum cultural?

Categories: Vídeo, pòdcast

Categories: Recursos i publicacions

Etiquetes: equipaments culturals

Etiquetes: participació cultural

Etiquetes: governança cultural

Etiquetes: accés a la cultura

Etiquetes: valor públic de la cultura

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2013/jo-tenc-un-cinema>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://www.cineciutat.org/ca>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/4014>